

ROSER OLIVERAS

ZITZÀNIA

Zitzània.— (Zitzània, un de tants noms propis del rock gironí, pot ser un bon mot d'entrada al món de la nit ciutadana).

En pocs acords i paraules, el rock pot expressar una idea, una sensació, o definir tota una època. A Girona, quan des dels mitjans de comunicació s'insisteix fins a la nàusea que el jovent ha de pertànyer a l'híbrida generació X, els «rockers», lluny de deixar-se manipular, connecten amb la realitat del carrer, que, evidentment, no és la de Seattle. Els músics, però, poden expressar amb influències foranes la realitat que ens envolta i que, com el «reggae» —hi ha un «reggae» gironí!— o el «grunge», són absolutament vàlides.

Anys enrere, la nocturnitat gironina estava compartimentada; no existien les «tribus urbanes». Aleshores, tot eren «colles» i tant la dels «pijos» com la dels «hipiosos», per exemple, tenien la seva zona. Ara no hi ha territoris, i és la capacitat adquisitiva de cadascú el que marca les fronteres.

Les generacions —X o Z— no existeixen sense algú que remeni a les seves entranyes per fer-ne una crònica, com fa el rock, a diferència d'altres arts, que no troben el seu lloc en la història actual. Venim del crit punk de «No future!» i de l'«àcid house» —qui se'n recorda?—, i hem arribat a la màquina del «bacallà». I malgrat tot, el rock de Girona i comarques ha recuperat el gust per manyagar els instruments i la paraula. Girona viu un canvi soterrat i poc espectacular: és el que fa la gent jove, els malabaristes de la rambla, els grups de teatre, de dansa, música, etc. El rock —la seva qualitat, el seu èxit— ha estat capdavanter a mostrar a la joventut gironina com es podia treure el complex de provinciana.

La nit de Girona també és la de Salt i la de Sarrià, i, sense ser extraordinari, un cop recorreguts els bars i les discoteques convencionals, hi ha llocs per descobrir, com ara La Potenca, L'Estació, L'Inèdit, o La Maret. Llocs on, amb un cert regust llibertari, hi ha tant la possibilitat d'entrar en contacte amb manifestacions artístiques que encara mantenen un pòsit transgressor, com la d'escoltar un veí del barri tocant la gralla. Sense grans infraestructures, la música s'hi manté viva, i esdevé habitual, quotidiana. I això fa que al 1995 hi hagi una generació de gironins que tinguin la vida subratllada per una banda sonora de rock autòcton. Un rock que molta gent, sobretot els crítics musicals de Barcelona, va qualificar d'infame, tot donant a entendre que era poca cosa, però el fet és que —massa creguts— no van saber què era el rock a comarques fins que va ser imparabile. Ara, per primera vegada, s'escolta des del rock més convencional fins al més estripat; es pot ser col·leccionista de maquetes o, simplement, comprar el compacte del grup que toca al soterrani de casa teva. I això és excepcional, perquè només vol dir normalitat, i vivint en un país anormal, sobta. El rock, però, no és suficient per interpretar una generació. Fa falta més atreviment, i que sorgeixin narradors, poetes, fotògrafs, pintors, cineastes, autors teatrals, etc., que prenguin com a referència l'actualitat a l'hora de crear. I que s'interrelacionin els diferents camps artístics. En aquest aspecte, Girona encara està adormida. Hauria de ser ambiciosa i conquerir públics més enllà de la Tordera. El resultat pot ser genial, mediocre o, senzillament, horrorós. Això depèn del talent de cadascú per fer una obra universal a partir d'una anècdota local.

JORDI ARBONÈS (NIF)

